

SKO.4170.549.2024

DECYZJA

Na podstawie:

- art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2024 r., poz. 572, dalej: K.p.a.),
- art. 71 ust. 1 i ust. 2 pkt 2, art. 74 ust. 3, art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz. U. z 2023 r., poz. 1094 ze zm., dalej: oos) w zw. z art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 13 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2023.1890),
- § 3 ust.1 pkt 58 lit. a, pkt 52 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r., poz. 1839),
- art. 1, art. 2, art. 17 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (Dz. U. z 2018 r., poz. 570),

po rozpatrzeniu odwołania Holiday Park & Resort Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa, reprezentowanej przez radcę prawnego , od decyzji Burmistrza Mielna znak: OŚGK6220.5.2022.2 z dnia 14 lutego 2024 r. o odmowie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na budowie zespołu zabudowy usługowej – turystycznej (lokale apartamentowe na wynajem) wraz z halą garażową i infrastrukturą towarzyszącą na działkach o nr ewid. 874/3, 874/4, 874/5 obr. Mielno,

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Koszalinie, w składzie:

Przewodnicząca – Iwona Szaranek (sprawozdawca)
Członkowie – Joanna Mojska
– Jarosław Synak

na posiedzeniu 10 października 2024 r. orzeka:

utrzymać zaskarżoną decyzję w mocy.

Uzasadnienie

Zaskarżoną decyzją Burmistrz Mielna odmówił wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia opisanego na wstępie, wobec odmowy uzgodnienia realizacji przedsięwzięcia przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska postanowieniem znak: WST-K.4221.51.2023.JC.4 z dnia 6 grudnia 2023 r. Organ pierwszej instancji podkreślił, że przepis art. 77 ust. 1 ustawy oos wprowadził wyraźne rozróżnienie pomiędzy uzgodnieniem, a opinią organu współdziałającego w wydaniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Istotne jest zatem rozróżnienie mocy wiążącej opinii i uzgodnienia dla postępowania głównego. W tej sprawie wielokrotnie wypowiadały się sądy administracyjne wskazując, że uzgodnienie - w przeciwieństwie do opinii jest formą o znaczeniu stanowczym, bowiem wiąże organ administracyjny rozstrzygający w postępowaniu głównym. Wiążący charakter stanowiska zajętego przez organ uzgadniający wyraża się w niemożności wydania decyzji pozytywnej w przypadku negatywnego stanowiska organu uzgadniającego, a także w niedopuszczalności określenia w decyzji pozytywnej warunków realizacji przedsięwzięcia w sposób odmienny niż uczynił to organ” (tak WSA w Poznaniu w wyrokach: z dnia 20 lutego 2014 r., sygn. akt IV SA/Po 1214/13 - wyrok utrzymany w mocy przez NSA; z dnia 10 marca 2011 r. IV SA/Po 751/10; z dnia

30 czerwca 2011 r., IV SA/Po 1027/10). Również komentatorzy (Tomasz Filipowicz w: Udostępnianie informacji o środowisku 2017. wyd. I/P. Ołowski, Legalis) stwierdzają, że: „Stanowisko zajęte przez organ uzgadniający wiąże organ prowadzący postępowania w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Oznacza to, że w przypadku negatywnego stanowiska organu uzgadniającego, organ prowadzący postępowania nie może wydać decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zezwalającej na realizację przedsięwzięcia”. Należy podkreślić, że postępowanie uzgodnieniowe ma charakter akcesoryjny i jest częścią szeroko rozumianego postępowania w sprawie głównej: przy czym jego wynik jest niezbędny dla organu prowadzącego postępowanie główne i nie może być przez ten organ samodzielnie weryfikowany nawet wówczas, gdy postępowanie uzgodnieniowe obciążone jest wadami proceduralnymi (tak: WSA w Łodzi w wyroku z dnia 20 października 2011 r., 11 SA/Ld 810/11, NSA w wyroku z dnia 20 czerwca 2007 r. sygn. akt 11 OSK 922/06 - LEX nr 340121, wyroki WSA: w Rzeszowie z dnia 3 grudnia 2010 r. sygn. akt II SA/Rz 625/10. WSA w Bydgoszczy w wyroku z dnia 13 grudnia 2007 r. sygn. akt II SA/Bd 742/07). Z powyższych względów organ zobowiązany był do wydania decyzji odmownej.

Holiday Park & Resort Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa (dalej: Spółka, Skarżąca) odwołała się od tego rozstrzygnięcia z zachowaniem ustawowego terminu, zarzucając decyzji:

- 1) naruszenie prawa procesowego, to jest przepisów art. 7, art. 77 § 1 oraz art. 80 KPA poprzez dokonanie wybiórczej i nierzetelnej oceny dowodów i w konsekwencji dokonanie ustaleń faktycznych sprzecznych z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym albo nie mających oparcia w tym materiale,
- 2) naruszenie prawa procesowego, to jest przepisu art. 8 § 2 KPA poprzez odstępianie bez uzasadnionej przyczyny od wcześniejszej utrwalonej praktyki rozstrzygania spraw w takim samym stanie faktycznym i prawnym, albowiem dnia 13 marca 2019 roku pod sygnaturą OŚGK.6220.6.2018.1 organ I instancji wydał decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach przedsięwzięcia dla inwestycji zlokalizowanej w bezpośrednim sąsiedztwie inwestycji objętej niniejszym postępowaniem, której oddziaływanie na środowisko jest we wszystkim istotnych aspektach takie samo,
- 3) naruszenie prawa materialnego, to jest przepisu art. 80 ust. 1 pkt 2) ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko (dalej jako Ustawa) poprzez brak jego zastosowania i brak oparcia decyzji na ustaleniach zawartych w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko (dalej jako Raport),
- 4) naruszenie prawa materialnego, to jest art. 81 ust. 1 oraz art. 68 ust. 2 pkt 2) lit. a) Ustawy poprzez zaniechanie wskazania rodzajów wariantów alternatywnych wymagających zbadania wobec wariantów przedstawionych w Raporcie oraz zaniechanie umożliwienia wnioskodawcy wyrażenia zgody na wskazanie w decyzji wariantu dopuszczonego do realizacji spośród wariantów alternatywnych.

Spółka wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgodnie z wnioskiem lub uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy organowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia.

Organ pierwszej instancji nie znalazł podstaw do wydania nowej decyzji w trybie art. 132 § 1 K.p.a. i przekazał odwołanie wraz z aktami sprawy organowi odwoławczemu.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Koszalinie po rozpatrzeniu odwołania ustaliło, co następuje. Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Podstawę materialnoprawną w niniejszej sprawie stanowi ustawa o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (dalej: ooś). Na mocy ustawy z dnia 13 lipca 2023 r. o zmianie ustawy

o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2023.1890) ustawa ooś została zmieniona z dniem 16 października 2023 r. Organ odwoławczy rozstrzyga sprawę na podstawie ww. ustawy w brzmieniu dotychczasowym, tj. wg brzmienia na dzień 15 października 2023 r. z wyjątkami, które zostaną niżej wskazane.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy zmieniającej, do spraw prowadzonych na podstawie ustawy zmienianej w art. 1 (czyli ooś) wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym, z wyjątkiem przepisów art. 61 ust. 1, art. 66 ust. 1 pkt 5, art. 82 ust. 1 oraz art. 86f ust. 2 i 4 ustawy zmienianej w art. 1, które stosuje się w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, oraz stosuje się przepisy art. 86f ust. 1a, 2a i 8 ustawy zmienianej w art. 1. Zatem te wymienione przepisy należy zastosować w aktualnym brzmieniu, natomiast pozostałe, w brzmieniu dotychczasowym (tj. sprzed omawianej zmiany).

Postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia (art. 73 ust. 1 ooś). Na mocy art. 71 ooś, decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia. Uzyskanie tej decyzji jest wymagane dla planowanych przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko oraz przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Przedsięwzięcia kwalifikuje się do odpowiedniej kategorii na podstawie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko.

Zgodnie z art. 59 ust. 1 pkt 1 i pkt 2 ustawy ooś, przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wymaga realizacja planowanych przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko oraz mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, jeżeli obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko został stwierdzony na podstawie art. 63 ust. 1 albo jeżeli o jej przeprowadzenie wystąpi podmiot planujący podjęcie realizacji przedsięwzięcia lokalizowanego na obszarach objętych formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody. Ponadto, zgodnie z ust. 2, realizacja planowanego przedsięwzięcia innego niż określone w ust. 1 wymaga przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na obszar Natura 2000, jeżeli:

- 1) przedsięwzięcie to może znacząco oddziaływać na obszar Natura 2000, a nie jest bezpośrednio związane z ochroną tego obszaru lub nie wynika z tej ochrony;
- 2) obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na obszar Natura 2000 został stwierdzony na podstawie art. 97 ust. 1.

Zgodnie z art. 80 ust. 1 ooś, jeżeli była przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, biorąc pod uwagę:

- 1) wyniki uzgodnień i opinii, o których mowa w art. 77 ust. 1;
- 2) ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko;
- 3) wyniki postępowania z udziałem społeczeństwa;
- 4) wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, jeżeli zostało przeprowadzone.

Zgodnie z ust. 2, decyzję wydaje się po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku gdy przedsięwzięcie jest realizowane na obszarze morskim - z ustaleniami planu zagospodarowania przestrzennego morskich wód

wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej, jeżeli plany te zostały odpowiednio uchwalone albo przyjęte. Ponadto należy również wziąć pod uwagę zapisy ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz.U.2024.1478 t.j., dalej: u.o.p.), dotyczące zakazów obowiązujące na terenie obszaru chronionego krajobrazu. Zgodnie z art. 24 ust. 1 pkt 2 u.o.p., na obszarze chronionego krajobrazu może być wprowadzony m. in. zakaz realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. Zgodnie z ust. 3, zakaz ten nie dotyczy realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (zawsze lub potencjalnie), dla których przeprowadzona ocena oddziaływania na środowisko wykazała brak negatywnego wpływu na ochronę przyrody i ochronę krajobrazu obszaru chronionego krajobrazu. Zatem w takim przypadku, by inwestycja mogła uzyskać decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, ocena oddziaływania musi wykazać brak jakiegokolwiek negatywnego wpływu na ochronę przyrody i ochronę krajobrazu obszaru chronionego krajobrazu.

Niniejsza sprawa została wszczęta na wniosek Skarżącej Spółki z dnia 23 marca 2022 r. W sprawie bezspornym jest, że wnioskowane przedsięwzięcie zalicza się do mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Klasyfikacji tej dokonano prawidłowo na podst. § 3 ust. 1 pkt 58 lit. a rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Zgodnie z tym przepisem, do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się garaże, parkingi samochodowe lub zespoły parkingów, w tym na potrzeby planowanych, realizowanych lub zrealizowanych przedsięwzięć, o których mowa w pkt 52, 54, 55-57 i 59, wraz z towarzyszącą im infrastrukturą, o powierzchni użytkowej nie mniejszej niż 0,5 ha na obszarach objętych formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-5, 8 i 9 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, lub w otulinach form ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-3 tej ustawy. Przepis ten został zmieniony przez § 1 pkt 3 lit. a i lit. b rozporządzenia z dnia 10 sierpnia 2023 r. (Dz.U.2023.1724) zmieniającego nin. rozporządzenie z dniem 13 września 2023 r. Prawodawca zmienił minimalną powierzchnię użytkową planowanych obiektów z 0,2 ha na 0,5 ha oraz rozszerzył zakres przedsięwzięć, o których mowa w zdaniu wstępnym. Zmiany te pozostają bez wpływu na rozstrzygnięcie, bowiem planowane przedsięwzięcie należy do mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zarówno na podstawie przepisów przed zmianą, jak i po. Zgodnie z § 2 rozporządzenia zmieniającego, do przedsięwzięć, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 54 i 58 rozporządzenia zmienianego w § 1, w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, w przypadku których przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia wszczęto i nie zakończono przynajmniej jednego z postępowań w sprawie decyzji, zgłoszeń lub uchwał, o których mowa w art. 71 ust. 1 oraz art. 72 ust. 1-1b ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Projektowane przedsięwzięcie ma być zlokalizowane w granicach obszarów objętych formami ochrony przyrody, tj. w Obszarze Chronionego Krajobrazu „Koszaliński Pas Nadmorski”. Zgodnie z § 2 ust. 1 uchwały nr XXXII/375/09 Sejmiku Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 15 września 2009 r. w sprawie obszarów chronionego krajobrazu (Dz. Urz.Woj. Zach.2021.2091 t.j.) na obszarze ww. obszaru chronionego krajobrazu obowiązuje zakaz:

- 2) realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko;
- 3) likwidowania i niszczenia zadrzewień śródpolnych, przydrożnych i nadwodnych, jeżeli nie wynikają

one z potrzeby ochrony przeciwpowodziowej i zapewnienia bezpieczeństwa ruchu drogowego lub wodnego lub budowy, odbudowy, utrzymania, remontów lub naprawy urządzeń wodnych;

5) wykonywania prac ziemnych trwale zniekształcających rzeźbę terenu, z wyjątkiem prac związanych z zabezpieczeniem przeciwsztorowym, przeciwpowodziowym lub przeciwsuwiskowym lub utrzymaniem, budową, odbudową, naprawą lub remontem urządzeń wodnych;

6) dokonywania zmian stosunków wodnych, jeżeli służą innym celom niż ochrona przyrody lub zrównoważone wykorzystanie użytków rolnych i leśnych oraz racjonalna gospodarka wodna lub rybacka;

7) likwidowania naturalnych zbiorników wodnych, starorzeczy i obszarów wodno-błotnych;

8) lokalizowania obiektów budowlanych w pasie szerokości 100 m od linii brzegów rzek, jezior i innych zbiorników wodnych, z wyjątkiem urządzeń wodnych oraz obiektów służących prowadzeniu racjonalnej gospodarki rolnej, leśnej lub rybackiej.

2. Zakaz, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, nie dotyczy realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, dla których przeprowadzona ocena oddziaływania na środowisko wykazała brak znacząco negatywnego wpływu na ochronę przyrody obszaru chronionego krajobrazu.

Dla przedsięwzięcia, które może potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko może być wymagany obowiązek przeprowadzania oceny oddziaływania na środowisko, zatem organ prowadzący sprawę zobligowany jest ustalić, czy dla konkretnej inwestycji, obowiązek ten zachodzi. Jak stanowi art. 59 ust. 1 pkt 2 ooś, przeprowadzenia oceny oddziaływania wymaga realizacja planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, jeżeli obowiązek ten został stwierdzony na podstawie art. 63 ust. 1 ustawy, w drodze postanowienia.

Zgodnie z art. 64 ooś, postanowienie wydaje się po zasięgnięciu opinii:

1) regionalnego dyrektora ochrony środowiska;

2) organu, o którym mowa w art. 78, w przypadku przedsięwzięć wymagających decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1-3a, 10-19 i 21-28, oraz uchwały, o której mowa w art. 72 ust. 1b;

3) organu właściwego do wydania pozwolenia zintegrowanego na podstawie ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska, jeżeli planowane przedsięwzięcie kwalifikowane jest jako instalacja, o której mowa w art. 201 ust. 1 tej ustawy;

4) organu właściwego do wydania oceny wodnoprawnej, o której mowa w przepisach ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne.

Analiza akt postępowania, przeprowadzona przez skład orzekający Kolegium, pozwala poczynić ustalenia, że wymóg ten został formalnie w niniejszym postępowaniu spełniony. Organ pierwszej instancji uzyskał wymagane opinie i postanowieniem znak: OŚGK.6220.5.2022.2 z dnia 17 maja 2022 r. stwierdził obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Na to postanowienie strony nie wniosły zażalenia.

Przedłożony Raport został przesłany do uzgodnienia na podst. art. 77 ust. pkt 1 ooś z właściwym regionalnym dyrektorem ochrony środowiska. Zgodnie z art. 77 ust. 1 pkt 2 i 4, organ prowadzący zasięga opinii organu, o którym mowa w art. 78, w przypadku przedsięwzięć wymagających decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1-3a, 10-19 i 21-29, oraz uchwały, o której mowa w art. 72 ust. 1b, chyba że - w przypadku przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko - organ ten wyraził wcześniej opinię, że nie zachodzi potrzeba przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, lub nie wydał opinii, o której mowa w art. 64 ust. 1 pkt 2 oraz uzgadnia warunki realizacji przedsięwzięcia z organem właściwym w sprawach ocen wodnoprawnych, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne, chyba że - w przypadku przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko - organ ten wyraził wcześniej opinię, że nie zachodzi potrzeba przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko.

Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Szczecinie postanowieniem znak: WST-K.4221.51.2023.JC.4 z dnia 6 grudnia 2023 r. odmówił uzgodnienia warunków realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia, wobec negatywnego wpływu na ochronę przyrody i ochronę krajobrazu obszaru chronionego krajobrazu (zmiana stosunków wodnych, zmiana dotychczasowej rzeźby terenu, wpływ na walory krajobrazowe, wpływ na klimat akustyczny, intensyfikacja dotychczasowych negatywnych oddziaływań na środowisko).

Organ występujący o uzgodnienie (w tym wypadku Burmistrz Mielna) powinien wprowadzić za każdym razem dokonywać weryfikacji stanowiska organu współdziałającego, gdyż to on ponosi ostateczną odpowiedzialność za końcowy wynik postępowania, a zatem również za warunki przedsięwzięcia określone w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, niemniej nie wyklucza to tezy o wiążącym charakterze postanowienia Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska. Wiążący charakter stanowiska zajętego przez organ uzgadniający, jak trafnie wskazał Burmistrz Mielna w zaskarżonej decyzji, wyraża się w niemożności wydania decyzji pozytywnej w przypadku negatywnego stanowiska organu uzgadniającego, a także w niedopuszczalności określenia w decyzji pozytywnej warunków realizacji przedsięwzięcia w sposób odmienny niż uczynił to organ uzgadniający. Ustawodawca doprecyzował w tym zakresie ustawę o oś przez art. 1 pkt 15 lit. c ustawy z dnia 13 lipca 2023 r. (Dz.U.2023.1890) zmieniającej nin. ustawę z dniem 16 października 2023 r., poprzez dodanie do art. 77 ust. 10 o jednoznacznym brzmieniu: postanowienie, o którym mowa w ust. 3, wiąże organ prowadzący postępowanie w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Przepis ten wprowadzić nie obowiązuje w niniejszej sprawie, co wyjaśniono na wstępie uzasadnienia, niemniej potwierdza prawidłowość tezy o wiążącym charakterze stanowiska RDOŚ. W tym stanie prawnym należy uznać za niezasadne zarzuty Skarżącej, że organ pierwszej instancji „w istocie rzeczy całkowicie uchylił się od dokonania samodzielnej oceny Raportu oraz pozostałego materiału dowodowego, ograniczając się do skopiowania niemalże w całości uzasadnienia postanowienia odmawiającego dokonania uzgodnienia - co dyskwalifikuje zaskarżoną decyzję i stwarza konieczność jej wyeliminowania z obrotu prawnego”. Należy zauważyć, że organ pierwszej instancji procedował zgodnie z ustawową procedurą, w wyniku której RDOŚ odmówił uzgodnienia warunków realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia, szczegółowo uzasadniając swoje stanowisko. No to postanowienie stronie nie służyło zażaleniu, niemniej organ prawidłowo pouczył, że zgodnie z art. 142 K.p.a., strona może je zaskarżyć w odwołaniu od decyzji. Skarżąca, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika nie zaskarżyła postanowienia Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Szczecinie, zatem Kolegium nie ma podstaw prawnych do kontroli instancyjnej tego rozstrzygnięcia. Należy jednak podkreślić, że zostało ono wydane po przeprowadzeniu pogłębionej merytorycznej analizy przedłożonych materiałów dowodowych, z czynnym uczestnictwem Spółki, która była wzywana do niezbędnych uzupełnień. Zatem zarzut na ruszenia przepisów postępowania, tj. art. 7, art. 77 i art. 80 K.p.a. należy uznać za chybiony.

Odnosząc się do wskazanych przez Spółkę przesłanek odmowy zgody na realizację przedsięwzięcia, do których należy niezgodność lokalizacji przedsięwzięcia z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego (art. 80 ust. 2 ustawy o oś), brak zgody wnioskodawcy na realizację przedsięwzięcia w innym wariantcie, niż wariant proponowany przez wnioskodawcę jeżeli w stosunku do proponowanego zaistniały przesłanki odmowy uzgodnienia warunków realizacji (art. 81 ust. 1 ustawy), wykazanie znaczącego negatywnego oddziaływania na obszar Natura 2000 (art. 81 ust. 2 ustawy), wykazanie, że przedsięwzięcie może wpływać negatywnie na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz art. 61 Prawa wodnego (art. 81 ust. 3 ustawy), Kolegium pragnie zauważyć, że w niniejszej sprawie należy również zastosować art. 24 ust. 1 pkt 2 w zw. z ust. 3 wyżej już przywoływanej ustawy o ochronie przyrody. Zgodnie z tym przepisem, na obszarze chronionego

krajobrazu „Koszaliński Pas Nadmorski” został wprowadzony zakaz realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko za wyjątkiem tych przedsięwzięć, dla których przeprowadzona ocena oddziaływania na środowisko wykazała brak negatywnego wpływu na ochronę przyrody i ochronę krajobrazu obszaru chronionego krajobrazu. Zatem wbrew twierdzeniom Skarżącej, właśnie sama w sobie okoliczność negatywnego oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko stanowi w niniejszej sprawie podstawę do odmowy ustalenia środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację przedsięwzięcia. Negatywny wpływ na ochronę przyrody i ochronę krajobrazu w „Koszalińskim Pasie Nadmorskim” wykazał Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w postanowieniu znak: WST-K.4221.51.2023.JC.4 z dnia 6 grudnia 2023 r., którego Spółka, prawidłowo pouczona, nie zaskarżyła w odwołaniu od decyzji.

Odnosząc się do zarzutu naruszenie prawa procesowego, to jest przepisu art. 8 § 2 K.p.a. poprzez odstąpienie bez uzasadnionej przyczyny od wcześniejszej utrwalonej praktyki rozstrzygania spraw w takim samym stanie faktycznym i prawnym, albowiem dnia 13 marca 2019 roku pod sygnaturą OŚGK.6220.6.2018.1 organ I instancji wydał decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach przedsięwzięcia dla inwestycji zlokalizowanej w bezpośrednim sąsiedztwie inwestycji objętej niniejszym postępowaniem, której oddziaływanie na środowisko jest we wszystkim istotnych aspektach takie samo, Kolegium wyjaśnia, że każda sprawa jest indywidualnie rozpatrywana. Zasada utrwalonych praktyk rozstrzygania dotyczy procedury rozstrzygania spraw i nie oznacza, że skoro dla sąsiedniej inwestycji wydano pozytywną decyzję ustalającą środowiskowe uwarunkowania, to takie samo rozstrzygnięcie musi być dokonane w przedmiotowej sprawie. Organ bierze pod uwagę szeroki zakres okoliczności faktycznych. Przede wszystkim rodzaj inwestycji i jej cechy oraz kumulację oddziaływania. Z tego powodu nie można uznać, że zachodzi taki sam stan faktyczny.

Odnosząc się końcowo do zarzutu naruszenia prawa materialnego, to jest art. 81 ust. 1 oraz art. 68 ust. 2 pkt 2) lit. a) ooś, poprzez zaniechanie wskazania rodzajów wariantów alternatywnych wymagających zbadania, wobec wariantów przedstawionych w Raporcie oraz zaniechanie umożliwienia wnioskodawcy wyrażenia zgody na wskazanie w decyzji wariantu dopuszczonego do realizacji spośród wariantów alternatywnych, Kolegium wyjaśnia, co następuje. Zgodnie z opisem wariantów, przedstawionym w Raporcie, w części „Streszczenie w języku niespecjalistycznym” (str. 24-25), Inwestor brał pod uwagę trzy warianty:

1. polegający na niepodjęciu przedsięwzięcia;
2. wariant inwestycyjny (przyjęty jako najkorzystniejszy dla środowiska);
3. wariant alternatywny polegający na zwiększeniu w stosunku do wariantu inwestycyjnego ilości kondygnacji z VII do X i powierzchni zabudowy oraz zmniejszeniu pow. biologicznie czynnej.

Wariant alternatywny będzie generował większe oddziaływanie (negatywne) na środowisko, co podkreślono również w aneksie nr 1 do Raportu z października 2023 r.(str. 11). Zatem w niniejszej sprawie uzasadnione jest stwierdzenie, że zachodzi przypadek braku możliwości realizacji przedsięwzięcia w innych wariantach, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 5, czyli opisanych przez Inwestora w Raporcie. Nie było więc podstaw do „umożliwienia wnioskodawcy wyrażenia zgody na wskazanie w decyzji wariantu dopuszczonego do realizacji spośród wariantów alternatywnych”, czego domaga się Skarżąca.

Natomiast zarzut naruszenia prawa materialnego, to jest art. 81 ust. 1 oraz art. 68 ust. 2 pkt 2) lit. a) ooś, poprzez zaniechanie wskazania rodzajów wariantów alternatywnych wymagających zbadania, odnosi się do postanowienia Burmistrza Mielnia znak: OŚGK.6220.5.2022.2 z dnia 17 maja 2022 r. stwierdzającego

obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Na to postanowienie stronom służyło zażalenie, o czym prawidłowo zostały pouczone. Nieskorzystanie ze środka zaskarżenia powoduje, że postanowienie stało się ostateczne i nie podlega na obecnym etapie kontroli instancyjnej przez Kolegium.

W wyniku przeprowadzonego postępowania odwoławczego, Kolegium ustaliło, że organ pierwszej instancji podjął wszelkie czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, a wydana decyzja nie narusza obowiązujących przepisów. Zarzuty Skarżącej Spółki nie zasługują na aprobatę i nie mogą być uwzględnione. Wobec powyższego, należało orzec jak w sentencji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Na decyzję służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie, składana za pośrednictwem Kolegium (75-626 Koszalin, ul. Andersa 34) w terminie 30 dni od dnia doręczenia postanowienia. Skarga powinna czynić zadość wymaganiom pisma w postępowaniu sądowym, a ponadto zawierać dane wymienione w art. 57 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Do pisma należy dołączyć jego odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom zgodnie z art. 47 § 1 ustawy. Zasady uiszczania oraz wysokość wpisu od skargi w postępowaniu przed sądami administracyjnymi są uregulowane w ww. ustawie oraz rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r., poz. 535 t.j.). Wpis stały na podst. § 2 ust. 3 pkt 3 w sprawach skarg, nieobjętych wpisem stosunkowym, z zakresu ochrony środowiska i przyrody – wynosi 200 zł. Wpis sądowy można uiścić gotówką w kasie sądu lub na rachunek bankowy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie w NBP: 95 1010 1599 0030 9822 3100 0000. Strona może zwrócić się do Sądu o zwolnienie od kosztów sądowych. Strona może wystąpić do Sądu o przyznanie jej prawa pomocy poprzez ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzeczownika patentowego. Wniosek w tym przedmiocie powinien być złożony na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru. Urzędowe formularze są udostępniane w wojewódzkich sądach administracyjnych, Naczelnym Sądzie Administracyjnym, urzędach gmin, a także w Internecie pod adresem: <http://www.nsa.gov.pl>.

Przewodnicząca Składu Orzekającego
Iwona Szaranek (spr.)

Członkowie:

Joanna Mojska

Jarosław Synak

Otrzymują:

1. Holiday Park&Resort Sp. z o.o. Sp. K.
za pośrednictwem pełnomocnika:
radca prawny
Babiaczyk, Skrocki i Wspólnicy sp. k.
Ul. Wypiańskiego 43
60-751 Poznań
2. pozostałe strony w drodze obwieszczenia
na podst. art. 74 ust. 3 oos
3. Burmistrz Mielna
wraz z aktami (1 teczka 1-294)
4. aa